

Скоба *с. ж.* скоба: Свинарче носило кѣждь една ветхѣ пушка на рамо си, съ чирешовы скобы стиснатѣ. *Гл.* 283. Азъ бихъ билъ смѣшенъ мѣждь ако да не можѣхъ да отълѣчѣ далече синъ отъ башта, ако ште би закованъ билъ до него съ мѣдни скоби (*mit chernen Banden*). *Рим.* 9. **Скоба Ско́бка** *с. ж.* скобка (*граммат. терминъ*).

Сковѣ Ско́амъ (*Макед.*) *м. св.* 1) солю: Къе и сковѣмъ златни пѣфти. *Пс.* 12, 119. Да сковме кѣрсти и икони, Да сковме отъ бѣли карагрошъ. *М.* 222. Ми викне е младине майстори, Що си тѣ цѣркава заградили, Що скоя е кѣрсти и икони. *Ид.* И дойде свѣтъ Иліа, Си скоа кола огнена. *М.* 34. 2) сколочу: Дѣте-то имъ сяда долу на земя-та и са мѣчи да скове вѣсколко дѣсчици. „Що правишь?“—Кутийка. *Л. Д.* 1876 *р.* 182. Вратникъ и врата сѣ, обично уплѣтени отъ пѣртне измазано, или сѣ, сковани отъ дѣски. *Пк.* 34.

Сковѣливъ *пр.* попрыгунъ, — нѣд: Момченци, кѣту утвояждѣ на шуло-ту, то видѣлу пакъ чи бѣждъ скукливо жѣбчи (жабчѣ). *Ч.* 250.

Ско́кнѣ Ско́чѣ *м. св.* вскочу, прыгну. **Ска́чамъ** *м. дл.* скачу, прыгаю: Скача като бѣсѣтъ;—като лудъ;—като магаре отъ конски мухи;—като обѣсѣтъ, —като пиянъ. *Кн.* 126—7. Жеби скачатъ насамъ нататакъ. *Л. Д.* 1876 *р.* 56. Ми играетъ, ми скокаетъ, Ми ядеетъ ми пѣшетъ. *М.* 27. „Ель сѣ дошолъ скокумъ да скокаме?“ *М.* 548. Тодоркина глава скачѣше И на Никѣла дѣмаше. *Д.* 88, 45—46. Колко знае дѣдо, толкозъ хоро скака (*пляшетъ*). *Ч.* 176. Скочѣте, верна дружина да идемъ вуйчу на ярдамъ. *Д.* 23, 62—63. Панчо скокнѣ побегнѣ. *Д.* 27, 76. Илчо си изминѣ Янка в Дунав скочи. *Д.* 57, 32. С дрѣхи-те скокнѣ у Дунавъ. *Д.* 61, 19. Щомъ замахна Ойрадин на мене Азъ са сѣнна, та на крака скоча. *Пс.* 21—2, 543. Драганъ скокналъ на-краки, отишълъ бѣрзо при Янаки и поклонилъ му са до поѣсѣтъ. *З.* 115. Оставилъ го да понаближи и кога му цапне една!... този скочва вѣрху му: „ти лудъ ли си или още спивъ, та не видишь?“ *Л. Д.* 1876 *р.* 181. А подъ яза полагають уплѣтены отъ пѣртни четерожгълны на вѣрха стѣснены кошове по подобію пирамиды, напълнены съ камени, и гы спущѣтъ дѣто скача вода, кѣту привири язъ, да не ся подкошава и убаря скоро. *Пк.* 81. (Продане) на скоканѣ надскокува. *М.* 12.

Скокотливъ *пр.* щекотливый (*въ собств. и перен. см.*).

Ско́котъ *с. м.* щекотка, щекотаніе: Ско́котъ ма е—мнѣ щекотно.

Ско́коштѣ *м. дл.* щекочу: Това—зрѣлиште сълзи изъ очитѣ ти изважда, а въ това време скокоште те по коремътъ да се смѣенъ (*dein Zwerchfell zum Gelächter kitzelt*). *Рим.* 67.

Ско́кумъ *нар.* прыжками: „Ель сѣ дошалъ скокумъ да скокаме?“ *М.* 543.